Kvinders Sjæleliv indtil de inderste Folder; ja, det er næsten, som om hun havde taget sig for at afsløre disse Væsener for dem selv og Verden, for derefter at lære dem Kunsten at leve.

Den Lærdom, som ovennævnte Bog vil give, er den gamle, at „vores Kald og Pligt saa mange som vi ere, er at udvælge os en Mand i Tugt og Ære.“ Og her skildres da et lykkeligt Ægteskab paa Baggrund af en tom og trist Ungdomstid. „Dødt Liv“ kaldes dette Tidsafsnit, da Lilly ikke gør andet end længes og savne. Foruden Heltinden fremstilles her en Række ældre og yngre Kvinder, alle karrikerede; alt drejer sig hos dem om en utilfredsstillet ikke blot Kærlighedstrang, men Ægteskabstrang, der giver sig Udtryk paa saa uskøn en Maade, at det falder uden for god Tone og virker ganske unaturligt.

Saaledes en Samtale mellem to unge Piger. Man er i Selskab, mest af Damer, der bliver mere eller mindre betagne, da en Justitsraad, en halvgammel Kavaler, træder ind, medens en Student ikke synes at forurolige nogen af dem. „De to unge Piger saa hinanden ind i Øjnene med et ejendommeligt forstaaelsesfuldt Blik“ — og den ene af dem begyndte saa Samtalen saaledes: „Jeg skulde ta hvemsomhelst, ubetinget hvemsomhelst, bare han kunde forsørge mig — om det saa var en sekstiaargammel Mand,“ og senere: „Malvina har det paa samme Maade;“ og igen: „Ved De, dersom ikke Fru Goldstein var til, kunde jeg være Justitsraadinde —“ o. s. v.

Man ved ikke, om man skal undre sig mest over, at en ung Pige er sig saadanne Følelser bevidst, eller over, at ikke netop denne Bevidsthed lukker Munden paa hende.

Finere staar en anden Kvindefigur, der glider forbi i Fru Lillys vaagne Drømme. Mens hun, Lilly, ligger og venter paa at give sit Barn Bryst, mindes hun med Vemod en ung, indtagende Dame, hun har kendt, som har valgt Filosofien til Bod for skuffet Kærlighed. Man kan da sige hertil, at der kan vælges daarligere, f. Eks. et uheldigt Ægteskab.

Det springende Punkt i Bogen, Afgørelsen af Lillys Skæbne, Omvekslingen fra sort Ensomhedskval til tindrende Glæde, er fortalt kønt og naturligt og viser, at Forfatterinden har nogle Betingelser for at gøre sig til Tolk for Kvinderne; hun har i alt Fald her forstaaet at skildre, hvad een Kvinde har oplevet, saaledes at man føler det som noget alment. I den derpaa følgende meget uforbeholdne Skildring af det ægteskabelige Samliv er det lykkedes hende at give Indtrykket af en Stigning, en Udvikling i Forholdet, som interesserer. Hvor